

Sygn. akt II PK 143/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa D. A.
przeciwko F. [...] Sp. z o.o. w Ś.
o ustalenie nieważności ustalenia woli, dopuszczenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 11 lutego 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 11 lutego 2013 r. Zarzucono rażące naruszenie art. 45 k.p. „przez jego niewłaściwe zastosowanie, na skutek błędnego przyjęcia, że niewłaściwą reprezentacją pracodawcy skutkującą wadliwością oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę jest oświadczenie woli opatrzone podpisem osoby trzeciej wskazującym na złożenie go przez osobę zarządzającą jednostką organizacyjną będącą tym pracodawcą, zamiast właściwego zastosowania w takim stanie faktycznym art. 300 k.p. w związku z art. 58 k.c. i stwierdzenia nieważności

takiego oświadczenia woli z mocy prawa, jako pochodzącego od osoby trzeciej, która nie była osobą uprawnioną do reprezentacji pracodawcy, wskazanej na tym oświadczeniu woli”.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawiono w formie następującego pytania: „czy opatrzenie pieczęcią osoby zarządzającej jednostką organizacyjną będącą pracodawcą, podpisu złożonego przez innego pracownika tej jednostki, niewskazującego na działanie z umocowania osoby zarządzającej tą jednostką, stanowi o niewłaściwej reprezentacji tej jednostki skutkującej wadliwością oświadczenia o rozwiązaniu z pracownikiem umowy o pracę powodującym możliwość dochodzenia przez takiego pracownika roszczeń określonych w art. 45 k.p., jeżeli oświadczenie takie jest zgodne z wolą pracodawcy, czy też w takim stanie faktycznym oświadczenie takie należy uznać za złożone przez osobę nieuprawnioną, a więc za nieważne w trybie art. 300 k.p. w związku z art. 58 k.c., co powoduje brak wiążącego skutku takiego oświadczenia woli z mocy samego prawa. W uzasadnieniu wyroku Sąd orzekający powołując wyrok SN z 9 maja 2006 r. (II PK 270/05), wskazał, że niewłaściwa reprezentacja pracodawcy nie powoduje nieważności wypowiedzenia umowy o pracę, a co najwyżej roszczenia z art. 45 k.p., z czym należy się zgodzić. Niemniej Sąd ten wyjaśnił, że niewłaściwa reprezentacja pracodawcy ma miejsce wówczas, gdy oświadczenie woli podpisała co prawda inna osoba niż upoważniona do reprezentowania jednostki organizacyjnej, pomimo że z oświadczenia woli wynika, że podpisała je osoba zarządzająca tą jednostką pod warunkiem, że pracodawca takie oświadczenie później potwierdzi. Zdaniem skarżącej zapatrywanie takie budzi poważne obawy. Przepisy prawa nie stanowią wprost o tym, kiedy mamy do czynienia z tzw. „niewłaściwą reprezentacją pracodawcy”, a jedynie o tym, kto reprezentować może pracodawcę i skutecznie wykonywać czynności z zakresu prawa pracy [...]”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22). Dotyczy to w szczególności sformułowanego przez skarżącego rzekomego zagadnienia prawnego. Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu ale przede wszystkim o jurydyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976).

Jeśli nawet uznać, do czego nie ma jednak jakichkolwiek podstaw, że skarżący sprecyzował zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to nie miało ono jakiegokolwiek znaczenia dla rozpoznania sprawy. W zaskarżonym wyroku stwierdzono, że „w sprawie poza sporem było, że podpis pod wypowiedzeniem złożył T. S. a postępowanie dowodowe wykazało, że był on do dokonania tej czynności przez pracodawcę upoważniony. W tych okolicznościach kwestia przystawienia imiennej pieczętki prezesa spółki jest bez znaczenia prawnego. Mogła co najwyżej wywołać wątpliwości czy oświadczenie woli pochodziło bezpośrednio od osoby zarządzającej jednostką organizacyjną czy też od osoby „tylko” upoważnionej. Brak stosownego upoważnienia również nie łączyłby się ze skutkiem nieważności o ile - jak w przedmiotowej sprawie - nie ulegało wątpliwości, że oświadczenie jest zgodne z wolą pracodawcy [...]”.

Sąd Najwyższy nie przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne którego wyjaśnienie nie miało by znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi (postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.